

o to, by se jeho obsah v tom smyslu změnil a do dohody pojal. I zde se neprávem stížnost dovolává na rozhodnutí čís. 4880 sb., neboť ani tam není čl. IV. dohody připisován smysl, jakoby Státní pozemkový úřad patronátní břemna byl převzal, naopak z něho tam dovozováno, že břemena ta zůstala u posavadního vlastníka, tedy u zbytku patronátního statku.

II. Co však se týče nákladů odhadu patronátních břemen, je výrok nižších stolic, z nichž prvá je ukládá Státnímu pozemkovému úřadu, druhá však vlastníku kmenového statku (stěžovateli), předčasným, když ještě náklady žádné nevzešly, ba ani se ještě neví, zda vskutku vzejdou, je tedy dosti času rozhodnouti, komu se ukládají, až skutečně budou vzešlé. Zatím nevyžaduje první soudce od nikoho ani zálohy, a rozhodovati tedy o nějaké povinnosti jaksi do zásoby je zbytečno. K tomu doložití sluší jen tolik, že nebude závady, by první soudce nepřivzal k odhadu znalce Státního pozemkového úřadu, pak-li jinak budou k tomu způsobilí, neboť jak z rozhodnutí čís. sb. 6163 vyloženo a stěžovatel sám s důrazem uznává, měl patronátní břemena odhadnouti a příslušnou jich kvotu z přejímací ceny sraziti již Státní pozemkový úřad sám při vyšetřování ceny té podle §u 43 náhr. zák., a tak, když tak ne učinil a spadá tedy nyní úkol ten na soud podle obdoby §u 48 náhr. zák., není závady, by příbrání nebyli i nyní právě ti znalci, kteří to měli provésti tehdež. A právě proto, že toto východisko se nejlépe doporučuje, zvláště když Státní pozemkový úřad a tudíž ani jeho znalci nejsou na výši odhadu nijak interesováni, poněvadž výše ta bude se dotýkati jen zájmů vlastníka a církevních ústavů, Státnímu pozemkovému úřadu, jemuž je jedno, komu se přejímací ceny dostane, je však lhostejno — nebylo třeba rozhodovati o nákladech tohoto odhadu, ježto se očekávati dá, že Státní pozemkový úřad propůjčí znalce své k tomuto úkonu, jenž vlastně měl už jím býti proveden, bezplatně, a tak otázka, kdo náklad hraditi má, stane se bezpředmětnou.

Čís. 6701.

Dodatek k podpisu svědka závěti o této jeho vlastnosti (§ 579 obč. zák.) musí býti psán svědkem samým.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1927, Rv I 654/26.)

Žalobě o neplatnost závěti bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Co do právního posouzení jest spornou toliko otázka, zda ku platnosti písemného posledního pořízení allografního stačí, by dodatek u podpisů svědků, že podpisují jako takoví, byl připojen jinou osobou, jak se stalo v případě sporném, již předem či zda je nutno, by dodatek ten připojil každý svědek sám ku svému podpisu. Dlužno přisvědčiti tomuto názoru, který také nižší soudy právem zastávají. Opačný názor

nelze hájiti tím, že třetí dílčí novela chtěla uvolniti formy předepsané v §u 579 obč. zák. Zákon sám nařizuje v §u 579 obč. zák., že svědci musí se na listině samé p o d e p s a t i s d o d a t k e m, poukazujícím na jich vlastnost jako svědků. Doslov zákona tedy vyžaduje, by dodatek byl psán svědkem poslední vůle. V tom směru nebylo nic změněno na původním nařízení §u 579 obč. zák. třetí dílčí novelou. V původním doslovu občanského zákona se vyžadovalo, by svědci podepsali se, jako »svědci poslední vůle.« Tuto formalitu ulehčila novela jen potud, že stačí jakýkoliv dodatek, poukazující na to, že svědek podepisuje jako takový. Ale nic nebylo změněno ani zamýšleno změnit na předpisu, že dodatek musí býti psán svědkem samým. To plyne z dějin vzniku §u 55 třetí dílčí novely. Ve vládním návrhu (§ 81) bylo nařízeno: »svědek mimosoudní poslední vůle musí se podepsati s dodatkem poukazujícím na jeho vlastnost jako svědka. Připojení slov »jako svědek poslední vůle« není podmínkou platnosti posledního porřízení.« Zákonodárce chtěl jenom rozřešiti spornou otázku, stačí-li připsání slov »jako svědek« . . . či nutno-li použití slov zákona, »jako svědek poslední vůle« a rozřešil ji v onom smyslu, jakž plyne z důvodů vládní osnovy. Tu se výslovně praví, že stačí účelu slavnostního jednání zplna, vychází-li z f o r m u l e p o d p i s o v é, že svědek si byl vědom své vlastnosti svědecké, a proto stačí, p o d p í š e - l i se jako svědek. Toto znění bylo přijato jako § 107 v elaborátu subkomitétu beze změny. Také ve zprávě justiční komise se praví, že stačí p o d p í s »jako svědek«, ale trvá se tu výslovně na tom, by dodatek takový k podpisu pod neplatností byl připojen, a proto v tomto směru od solenního dodatku toho svědkem samým, jak dříve §em 579 obč. zák. bylo nařízeno, upuštěno býti nemělo. To výslovně uvádějí důvody justiční komise. Proto jest správný názor nižších soudů, že dodatek k podpisu svědka o této jeho vlastnosti musí býti psán svědkem samým jako součást slavnostního aktu. Vyžaduje toho již jednota jednání, by dodatky takové nemohly býti připsány dodatečně, nebo předem, protože zákon sám jako součást solenního aktu onen dodatek předpisuje.

Čís. 6702.

Činil-li si na peněžitou pohledávku nárok jak postupník tak vymáhající věřitel ji zabavivší, byl dlužník oprávněn složit ji na soudě. Lhostejno, že dlužný peníz byl složen na soudě exekucí povolivším, nikoliv na soudě exekučním. Jest na onom, by postoupil úschovu exekučnímu soudu.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1927, Rv I 980/26.)

Na zažalovaný zbytek pohledávky Karla P-a proti žalovaným činila si nárok nejen žalující strana z toho důvodu, že jí dotyčná pohledávka Karlem P-em byla postoupena, nýbrž i Dr. Adolf D., který si vymohl k vydobytí své pohledávky proti Karlu P-ovi exekuci zabavením pohledávky příslušející prý Karlu P-ovi proti žalované. Povolení exekuce doručeno bylo Karlu P-ovi i straně žalované dne 4. listopadu 1924,